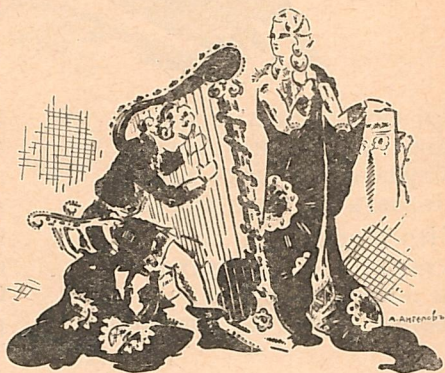

цвѣта и войнитѣ съ заздравѣли рани и по тъмно кадифения небо сводѣ бисеритѣ разпиляни проблѣсваха и чезнѣха, и носѣше се само музиката въ нощѣта тихо, много тихо. . .

— Стига! Спри! — извика гнѣвната княгиня. — Спри и арфата хвърли въ горящата камина! Безумецо, нима не разбра, че ти прѣвъ обѣрна моята душа. Със сребърнитѣ струни, със звучитѣ омайни, галѣше ме нѣкой, разкриваше ми тайни, които азъ не знаехъ, обикнахъ въ тоя мигъ свѣта, а до сега живѣхъ въ злато, въ разкошъ и суета. Но нима съмъ победена? Не! Затова Богъ нека не ми прости, но на кладата ще отидешъ и ти.

— Отивамъ, о, царкиньо, съ желание последно до твоитѣ доспехи леко да се доближа, да видя бисеритѣ свѣтли, твоитѣ очи, коситѣ ти златисти. И трѣгна. . .

— Почакай! Спри! — промълви тихо тя. — Сега безъ музика ли ще оставишъ ти свѣта? Каж ми още нѣщо, азъ наново се родихъ, за мигъ само страдахъ и разбрахъ, че съ своята студена красота азъ ненуждна съмъ била въ свѣта. . . При тѣзи тихи думи раздра багреницата си тежка и съ първи, бистри сълзи на изкупление се хвърли въ кладата горяща. Чу се викъ, огъньтъ прие въ прегръдкитѣ си красната царица, първата въ свѣта жестока хубавица, и златиститѣ ждрици обѣрнаха се въ пламъ, а после утихна всичко и нѣя нѣмаше я вече тамъ.

Пѣвецътъ бледенъ, съ наведена глава, едва дочу последнитѣ лова, на сълзитѣ съсъ сълзи и музика отвърна и трѣгна пакъ на тамъ, отгдето се завърна къмъ горитѣ, планинитѣ и цвѣтията, да свири съсъ сребърнитѣ струни и да разказва за сълзитѣ на царкинята прекрасна и че красотата на свѣта е въ човѣшката душа.

ОХРИДСКА ПЪСЕНЬ

— Защо си толкова лжисто
о, езеро прекрасно? . . .

— Надъ мене вечъ е синьо, чисто
небето сѣино, красно. . .
Вижъ, свѣтятъ планинитѣ
и радватъ се душитѣ!

— Защо се нѣжно тѣй люлѣятъ
вълнитѣ ти чудесни? . . .

— Децата вечъ свободно пѣятъ,
чуй, българскитѣ пѣсни;
тѣ милватъ ме катъ майка,
цѣлуватъ ме катъ чайка! . .

— Защо се въ тебе пакъ оглеждатъ
тѣй радостно звездитѣ? . . .

— О, чуй, тѣ приказки нареждатъ,
че идатъ бързо днитѣ
на Крума, Самуила
въ родината ни мила! . . .

Недѣлчо Тинчевъ